

«ΑΘΩΕΣ ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ» – ΑΘΗΝΑ 2014 (Αυτοέκδοση)

Κριτική-Ανάλυση της συλλογής «Αθώες Νοσταλγίες από τον Πρόεδρο της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών κ.Νίκο Ταβουλάρη, ο οποίος προλογίζει την ποιητική συλλογή:

Η ποιητική συλλογή «Αθώες Νοσταλγίες» είναι μια ποιητική πορεία, που δεν είναι σε καμία περίπτωση ανώδυνη για τον αναγνώστη. Η ψυχή ταλανίζεται, η ψυχή ακροβατεί ανάμεσα στο μηδέν και το άπειρο, ανάμεσα στην ύπαρξη και την ανυπαρξία, σε μια αδιάστατη, αλλά πολύ πραγματική ταυτόχρονα Οδύσσεια, που συντελείται στην ψυχή της ποιήτριας, αλλά και του αναγνώστη ταυτόχρονα. Διαβάζουμε χαρακτηριστικά στο ποίημά της «Πόση ελπίδα έχω;» **“Ανεμώνα εγώ/προσπαθώ ν’ ακακαλύψω τις ρίζες μου/τα χαμένα κομμάτια μου να μετρήσω...”**

Κι έρχεται η αγάπη, καταλύτρω ν’ απλώσει τα δικά της φτερά και να κάνει την πένα της ποιήτριας να γράψει με μελάνι από χρώματα τ’ ουρανού της ψυχής της στο ποίημά της «*Η ψυχή του ποιητή*»:

“Ψυχή μου! / Τα χέρια μου οδηγείς στην ποιήση/ στο δικό σου καταφύγιο/να κλειστώ/ν’ απομονωθώ/ν’ ανταμώσω με τ’ αστέρια/να βυθιστώ σε μυθικά πελάγη/να πλανηθώ σ’ ονειρικά ταξίδια”

Είθε, η ποιήτρια να μας χαρίσει και στο μέλλον, με την ευαίσθητη και δημιουργική γραφή της και άλλα όμορφα παιδιά της ποίησης και να κάνει τις καρδιές μας ν’ ανθίσουν τρυφερά κυκλάμινα μα και άλικα ρόδα!

Νίκος Ταβουλάρης-ποιητής-πεζογράφος-δοκιμιογράφος.Πρόεδρος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (Μάϊος 2014)

ΛΥΤΡΩΣΗ

Εδώ βρήκα να ξαποστάσω
στο βάθος του ωκεανού,
στο τελευταίο κύτταρο του κόσμου,
ν’ ανακαλύψω τη σιγή του τάφου
με τα όνειρα
- λευκά αγάλματα -
να λαμπυρίζουν στη σιωπή
της νοτισμένης νύχτας.

Εδώ βρήκα να ξαποστάσω
στο χείλος του γκρεμού,
στην τελευταία πύλη του σύμπαντος,
αναχωρητής
μιας ζωής γεμάτης αυταπάτες
με ελπίδα υπό το μηδέν.

Ανάσα ζωής, ποιος μπορεί να μου δώσει;

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ο κρότος των λέξεων διαπεραστικός,
ηχεί οδυνηρά μέσα μου. Ακατοίκητο
σπίτι ο νους,
αβάσταχτο το πεπρωμένο.
Τα λόγια ξεσχίζουν σα σπαθιά.
Αδυναμία η απάντηση. Αδύνατον
να διαχειριστώ το τίποτα.
Η ώρα της σιωπής, η αφόρητη,
βασιλεύει.
Θρυμματισμένη η καρδιά μου,
ιστίο απ' τον άνεμο σπασμένο.
Κομμάτια τα όνειρά μου, προσπαθώ
απεγνωσμένα να ενώσω.
Απούσα η ελπίδα. Παρούσα η μοναξιά,
ν' αναβλύζει πόνο...
Η αναπνοή κομμένη, παλεύω
ν' ακούσω τους χτύπους της καρδιάς μου.
Παλίρροια που σέρνομαι
και αναδιπλώνομαι. Λυμένος άνεμος,
πεταλούδα είμαι στο σκοτάδι
χωρίς φτερούγισμα ονείρου.

Μείνε ψυχή μου παρούσα ν' αντέχεις το αδύνατο!

ΑΦΗΣΕ ΜΕ...

Άφησέ με,
να σε ποτίσω
με σταγόνες της βροχής,
να γλυστρήσω στο βάθος της καρδιάς σου,
να σιγοψιχαλίσω τον έρωτα,
να βυθίσω τον πόθο στα μάτια σου,
να ριζώσω καρπούς αγάπης
στην ψυχή σου.
Άφησε με,
να γεμίσω αρώματα το κορμί σου,
να χαθώ στις δυνατές παλάμες σου,
να κυλήσω μέσα σου σα δροσοσταλιά,
να μετρήσω την ερημιά του πόνου σου,
να σταλάξω στο κρυφό σου σπήλαιο.
Άφησέ με,
να στενάξω, να κλάψω,
η ζωή μου να σταλάξει
στην ψυχή σου.

Να μείνω εκεί για αιώνες, ο σταλακτίτης σου να γίνω!

ΑΤΕΡΜΟΝΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ποια πατρίδα;
Ποια γη;
Ποιο χώμα ιερό
θα μας στεριώσει;

Ο χρόνος τελειώνει
και η ζωή μας λιγοστεύει...
Σβήνουν τα άσπρα κεριά
της Ανάστασης...

Γύρισα την κλεψύδρα
και περιμένω...